

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 35/2015-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2017 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jany Baricovej, Petra Brňáka, Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), Sergeja Kohuta, Milana Ľalíka, Lajosa Mészárosa, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika o návrhu Okresného súdu Košice I, zastúpeného sudkyňou [REDACTED], na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a čl. 144 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov o súlade § 66 ods. 5 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Návrh Okresného súdu Košice I **z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 29. apríla 2013 doručený návrh Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „navrhovateľ“), zastúpeného sudkyňou [REDAKOVANÉ], na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a čl. 144 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o súlade § 66 ods. 5 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“) s čl. 20 ods. 4 ústavy.

Okresný súd vo svojom návrhu uvádza:

„V prejednávanej veci okresného súdu (sp. zn. 11 C 311/2009, pozn.) žalobkyňa... sa žalobou podanou na Okresnom súde Košice I proti žalovanému: [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], domáha zaplatenia primeranej náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva z dôvodu, že žalovaný ako podnik v zmysle zákona o elektronických komunikáciách zriadil, resp. postavil vedenie verejnej siete na jej nehnuteľnosti – t. j. bola na jej pozemku žalovaným zrealizovaná telekomunikačná líniová stavba.

Podľa udania žalobkyne o uskutočnení tejto stavby nebola žalovaným vopred upovedomená a o tejto stavbe sa dozvedela náhodou približne tri až štyri mesiace po jej zrealizovaní.

Žalovaný v konaní, ktoré sa vedie pred Okresným súdom Košice I namieta opodstatnenosť podania žaloby o zaplatenie jednorazovej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva dotknutého pozemku, a to okrem iného z dôvodu, že žalobkyňa neuplatnila svoj nárok na jednorazovú náhradu u žalovaného včas, teda v prekluzívnej 1-ročnej lehote, ktorá začína plynúť dňom vzniku núteného obmedzenia vlastníckeho práva.

Žalovaný ďalej v prebiehajúcim súdnom konaní argumentuje tým, že doposiaľ sa dotknutý pozemok nevyužíval na žiadne účely, a teda ani postavením vedenia verejnej siete na jej nehnuteľnosti nedošlo k obmedzeniu žalobkyne v obvyklom užívaní

nehnutelnosti, čo je ďalšou podmienkou stanovenou zákonom na vznik práva na primeranú jednorazovú náhradu.“

Okresný súd svoj návrh odôvodnil takto:

„Ústava Slovenskej republiky zakotvuje právo vlastníť majetok ako jedno zo základných ľudských práv a slobôd, ktorého medze možno upraviť len za podmienok ustanovených touto ústavou a len zákonom. Pre narušenie vlastníckeho práva jeho obmedzením stanovuje taxatívne podmienky, medzi ktoré patrí aj právo na primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva.

Z toho vyplýva, že zákon môže upraviť spôsob obmedzenia vlastníckeho práva jednotlivca, avšak musí pri tom rešpektovať podmienky stanovené ústavou, a teda aj podmienku poskytnutia primeranej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva.

Ustanovenie § 66 ods. 5 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách limituje možnosť vlastníka uplatniť si jednorazovú primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti lehotou jedného roka od vykonania tohto zásahu. Uplynutím tejto lehoty toto právo vlastníka nehnuteľnosti zaniká, a teda ide o lehotu prekluzívnu. Zánik práva vlastníka na uplatnenie práva na jednorazovú náhradu pritom podľa uvedeného zákona zaniká bez ohľadu na to, či sa vlastník nehnuteľnosti o vykonanom zásahu dozvedel.

Podľa ustanovenia § 66 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, podnik, ktorý poskytuje verejnú sieť, je povinný pri výkone práv podľa odseku 1 počínať si tak, aby nespôsobil škodu na nehnuteľnostiach alebo porastoch, a ak sa jej nedá vyhnúť, aby ju obmedzil na najmenšiu možnú mieru. O začatí výkonu práva je povinný upovedomiť vlastníka alebo užívateľa dotknutej nehnuteľnosti najmenej 15 dní vopred. Z dôvodu havárie, výkonu práv podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb alebo poruchy na vedení môže podnik vstúpiť na cudziu nehnuteľnosť aj bez predchádzajúceho upovedomenia; v takom prípade upovedomí vlastníka alebo užívateľa bezodkladne.

Toto ustanovenie, ani nasledujúce ustanovenia nestanovujú podniku za nesplnenie tejto povinnosti žiadnu sankciu, čo je však vážnejšie, nesplnenie tejto povinnosti nemá žiaden vplyv na začatie a pokračovanie plynutia prekluzívnej lehoty, uplynutím ktorej právo vlastníka na primeranú náhradu za zásah do jeho vlastníckeho práva zaniká.

V praxi môžu teda, za tejto právnej úpravy, nastať situácie, kedy podnik bez upovedomenia vlastníka obmedzí jeho vlastnícke právo k nehnuteľnosti a práve v dôsledku porušenia jednej povinnosti dôjde k zániku ďalšej povinnosti zasahujúceho, a to povinností poskytnúť vlastníkovi primeranú náhradu za zásah do jeho vlastníckeho práva.

Podnik teda môže kedykoľvek zriadiť na cudzom pozemku líniovú stavbu verejnej siete, pričom vlastník dotknutého pozemku sa o zriadení tejto stavby ani nemusí dozvedieť. Právo vlastníka pozemku na vyplatenie jednorazovej primeranej náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva tým môže zaniknúť ešte pred tým, než si toto právo vôbec mohol uplatniť u príslušného podniku.

Podľa nášho názoru limitovaním tohto obdobia prekluzívnou lehotou bez nutnosti upovedomenia vlastníka o zásahu do jeho vlastníckeho práva zákonodarca prekročil hranice možnosti úpravy obmedzenia vlastníckeho práva, ktoré mu stanovila ústava a toto ustanovenie porušuje jednu z podmienok zásahov do vlastníckeho práva stanovených ústavou.

Rovnako ako zásah nad mieru povolenú ústavou sa javí formulácia namietaného ustanovenia zákona, ktorá stanovuje, že právo na primeranú náhradu vzniká len v prípade, ak je vlastník nehnuteľnosti v dôsledku výkonu práva podniku obmedzený v obvyklom užívaní pozemku.

Vlastníctvo ako právny inštitút v sebe zahŕňa jednotlivé čiastkové práva, a to právo danú vec držať, užívať, požívať a brať z nej plody. Jeho obmedzenie limituje ústava tým, že vlastníctvo nemožno zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Nútené obmedzenie vlastníckeho práva ústava neformuluje ako obmedzenie v obvyklom užívaní nehnuteľnosti. Je na vlastníkovi danej veci, akým spôsobom vec užíva, ak tým neporušuje limity stanovené ústavou a konkretizované zákonmi Slovenskej republiky.

V praxi môžu nastať prípady, kedy vlastník svoju nehnuteľnosť vôbec nevyužíva a ide o nezastavanú plochu. Avšak zákon o elektronických komunikáciách poskytuje líniovej stavbe verejnej siete (pod zemou uloženému telekomunikačnému káblu) ochranné pásmo, v ktorom je zakázané v zmysle ustanovenia § 68 ods. 6 zákona o elektronických komunikáciách:

a. umiestňovať stavby, zariadenia a porasty, vykonávať zemné práce, ktoré by mohli ohroziť vedenie alebo bezpečnú prevádzku siete, a

b. vykonávať prevádzkové činnosti spojené s používaním strojov a zariadení, ktoré rušia prevádzku sietí, pridružených prostriedkov a služieb.

Teda v rámci ochranného pásma už vlastník pozemku nebude nikdy oprávnený postaviť stavbu, čo ho zásadne obmedzuje vo výkone jeho vlastníckeho práva a zároveň mu nebude poskytnutá primeraná náhrada za takéto obmedzenie vlastníctva, keďže v čase uloženia vedenia pod zemou bol daný pozemok nezastavaný, a teda vlastník nebol konaním podniku obmedzený v obvyklom užívaní nehnuteľnosti.

Zakotvením ustanovenia, ktoré vymedzuje právo na primeranú náhradu len v prípade, ak vlastníckeho práva bolo obmedzené spôsobom, ktoré bráni obvyklému užívaniu nehnuteľnosti je podľa nášho názoru prekročenie možností, ktoré ústava zákonodarcom dáva a zásahom do práv vlastníka danej veci. Zákonodarca tým zúžil právo vlastníka na primeranú náhradu, ktoré mu zakotvuje ústava. Ústavou poskytnutý rámec predstavuje akékoľvek obmedzenie vlastníckeho práva, a nie len obmedzenie v obvyklom užívaní nehnuteľností. Týmto ustanovením zákona o elektronických komunikáciách zákonodarca prekračuje právomocí zverenú mu ústavou, ktorá mu umožňuje ňou ustanovené podmienky len konkretizovať, nie rozširovať.

Zákonodarca pri prijatí napadnutých ustanovení zákona o elektronických komunikáciách preto, v súlade s vyššie uvedeným, prekročil ústavou daný rámec ochrany vlastníckeho práva, čím sa toto ustanovenie, podľa nášho názoru, dostalo do rozporu s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.“

Okresný súd označené konanie prerušil „do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o návrhu na preskúmanie súladu ust. § 69 ods. 5, prvá a druhá veta, zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách účinnom do 31. 10. 2011 a ust. § 66 ods. 5, prvá a druhá veta, zákona 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky“.

V nadväznosti na uvedené okresný súd navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Ustanovenie § 66 ods. 5 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v platnom znení nie je v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.“

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh predbežne prerokoval a uznesením č. k. PL. ÚS 35/2015-7 z 10. júna 2015 ho podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde prijal na ďalšie konanie.

V rámci ďalšieho konania ústavný súd prioritne posudzoval ústavnú konformitu § 66 ods. 5 zákona o elektronických komunikáciách, t. j. postupoval v znení navrhovaného petitu. Už pri prijímaní návrhu na ďalšie konanie nevyhlásil, že ak v rámci ústavného prieskumu zistí nesúlad tohto ustanovenia s označeným článkom ústavy, využije § 40 zákona o ústavnom súde a zahrnie do ústavného prieskumu aj ústavnú konformitu § 69 ods. 5 zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, ktorého použitie reálne prichádza do úvahy v predmetnom konaní vedenom pred okresným súdom.

Po prijatí návrhu na ďalšie konanie ústavný súd vyzval odporcu [Národnú radu Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“)] a vedľajšieho účastníka konania [vládu Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“)], aby sa vyjadrili k návrhu, ako aj k tomu, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Národná rada prípisom svojho predsedu č. PREDS-550/2015 zo 16. septembra 2015 oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní, a v prílohe doručila ústavnému súdu toto vyjadrenie:

«Navrhovateľ vo svojom návrhu uvádza, že žalobkyňa sa žalobou podanou Okresnému súdu Košice I proti žalovanému ([REDAKOVANÉ]) domáha zaplatenia primeranej náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva z dôvodu, že žalovaný ako podnik podľa zákona o elektronických komunikáciách zriadil vedenie verejnej siete na jej nehnuteľnosti, t. j. bola na jej pozemku zriadená telekomunikačná líniová stavba. Žalobkyňa udáva, že nebola žalovaným o tejto stavbe vopred upovedomená. Žalovaný namieta opodstatnenosť podania žaloby z dôvodu, že nárok na jednorazovú náhradu nebol

podaný včas v zákonnej jednoročnej lehote od vzniku núteného obmedzenia vlastníckeho práva a že sa dotknutý pozemok doposiaľ nevyužíval na žiadne účely a nemohlo teda dôjsť k obmedzeniu žalobkyne v jeho obvyklom užívaní. Okresný súd Košice I konanie do rozhodnutia ústavného súdu o návrhu na preskúmanie súladu navrhovaných ustanovení s Ústavou Slovenskej republiky prerušil.

Konanie pred Okresným súdom Košice I začalo na základe žaloby podanej 16. júna 2009, teda za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy, ktorá platila do 31. októbra 2011. Pôvodne sa teda napáda ustanovenie starého (zrušeného) zákona o elektronických komunikáciách, a to § 69 ods. 5 prvá a druhá veta zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 610/2003 Z. z.“). Ustanovenie § 69 ods. 5 zákona č. 610/2003 Z. z. je však identické s § 66 ods. 5 zákona o elektronických komunikáciách. Prechodné ustanovenia novej právnej úpravy ustanovujú použitie doterajších právnych predpisov na konania, ktoré boli začaté do účinnosti novej právnej úpravy. Vzhľadom na identické znenia uvedených ustanovení starej a novej právnej úpravy, bude ústavný súd prioritne posudzovať ústavnú konformitu § 66 ods. 5 zákona o elektronických komunikáciách. Ak však v tomto konaní konštatuje nesúlad § 66 ods. 5 zákona o elektronických komunikáciách s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, využije § 40 zákona o ústavnom súde a zahrnie do ústavného prieskumu aj ústavnú konformitu § 69 ods. 5 prvá a druhá veta zákona č. 610/2003 Z. z.

II.

V odôvodnení navrhovateľa sa uvádza, že dochádza k zásahu do práv nad mieru ustanovenú Ústavou Slovenskej republiky.

Porušenie ustanovenia § 66 ods. 5 zákona o elektronických komunikáciách zákon nespája so žiadnou sankciou, pričom nesplnenie povinnosti podniku upovedomiť vlastníka o zriadení stavby nemá žiaden vplyv na začatie a pokračovanie plynutia prekluzívnej lehoty, uplynutím ktorej právo vlastníka na primeranú náhradu zaniká.

Formulácia namietaného ustanovenia upravuje, že právo na primeranú náhradu vzniká len v prípade, ak je vlastník nehnuteľnosti v dôsledku výkonu práva podniku obmedzený v obvyklom užívaní pozemku.

Zakotvením ustanovenia, ktoré vymedzuje právo na primeranú náhradu len v prípade, ak vlastnícke právo bolo obmedzené spôsobom, ktoré bráni obvyklému užívaniu

nehnutelnosti je prekročenie možnosti, ktoré ústava zákonodarcom dáva a zásahom do práv vlastníka danej veci. Zákonodarca tým zúžil právo vlastníka na primeranú náhradu, ktoré mu zakotvuje ústava. Ústavou poskytnutý rámec predstavuje akékoľvek obmedzenie vlastníckeho práva a nie len obmedzenie v obvyklom užívaní nehnuteľnosti. Týmto ustanovením zákona o elektronických komunikáciách zákonodarca prekračuje právomoci zverené mu ústavou, ktorá mu umožňuje ústavné podmienky len konkretizovať, nie rozširovať.

III.

Ústava Slovenskej republiky v čl. 20 ods. 4 ustanovuje štyri podmienky, za splnenia ktorých je možné vyvlastniť alebo nútené obmedziť vlastnícke právo. Nie len vyvlastnenie, ale aj nútené obmedzenie vlastníckych práv, je dovolené iba ak sa uskutoční v súlade so štyrmi kumulatívne určenými podmienkami a teda zásah do vlastníckych práv je možný iba: v nevyhnutnej miere, ak je vo verejnom záujme, uskutoční sa na základe zákona, a za primeranú náhradu.

Ak sa jedna z týchto podmienok nespĺní, zásah do vlastníctva nemožno označiť za také vyvlastnenie alebo obmedzenie vlastníckych práv, ktoré je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky.

Uvedené ústavné ustanovenie predpokladá existenciu zákona, na základe ktorého možno uskutočniť vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva. Úlohou zákona v tomto smere je umožniť, aby oprávnený orgán zasiahol do výkonu vlastníckeho práva vlastníkov za podmienok určených zákonom.

Ústavné predpoklady vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia vlastníckeho práva nespočívajú len v povinnosti zákonom upraviť nevyhnutnú mieru a verejný záujem tohto zásahu, ale aj povinnosť poskytnúť zaň primeranú náhradu.

Ustanovenie § 66 ods. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách umožňuje podniku v nevyhnutnom rozsahu a ak je to vo verejnom záujme zriaďovať a prevádzkovať verejné siete a stavať ich vedenia na cudzej nehnuteľnosti. Zároveň § 66 ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách ustanovuje, že povinnosti zodpovedajúce týmto oprávneniam sú vecnými bremenami viaznucimi na dotknutých nehnuteľnostiach. Avšak podnik, ktorý poskytuje verejnú sieť, je povinný pri výkone týchto práv počínať si tak, aby nespôsobil škodu na nehnuteľnostiach alebo porastoch, a ak sa jej nedá vyhnúť,

aby ju obmedzil na najmenšiu možnú mieru. O začatí výkonu práva je podnik povinný upovedomiť vlastníka alebo užívateľa dotknutej nehnuteľnosti najmenej 15 dní vopred. Z dôvodu havárie, výkonu práv podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb alebo poruchy na vedení môže podnik vstúpiť na cudziu nehnuteľnosť aj bez predchádzajúceho upovedomenia; v takom prípade upovedomí vlastníka alebo užívateľa bezodkladne. Zákon ďalej v tejto súvislosti ustanovuje, že ak je vlastník alebo užívateľ nehnuteľnosti v dôsledku výkonu práv podniku podľa § 66 ods. 1 obmedzený v obvyklom užívaní nehnuteľnosti, má právo na jednorazovú primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti. Nárok na jednorazovú náhradu si musí vlastník nehnuteľnosti uplatniť v príslušnom podniku do jedného roka odo dňa vzniku núteného obmedzenia užívania nehnuteľnosti, inak toto právo zaniká. Ak sa podnik a vlastník nehnuteľnosti na výške primeranej náhrady nedohodnú, je každý z nich oprávnený podať súdu návrh na rozhodnutie do šiestich mesiacov odo dňa uplatnenia si nároku v príslušnom podniku.

Úmysel zákonodarcu bol pri konštruovaní predmetného ustanovenia naznačený v dôvodovej správe, podľa ktorého bolo účelom prijať ustanovenia v súlade s príslušnými ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky a Občianskeho zákonníka a vytvoriť tak súladnú právnu úpravu týkajúcu sa oprávnení a povinností k cudzím nehnuteľnostiam. Podľa dôvodovej správy k príslušným napádaným ustanoveniam (§ 66 zákona o elektronických komunikáciách) sa okrem iného uvádza:

„Vzhľadom na skutočnosť, že zriaďovanie, prevádzkovanie a poskytovanie verejných elektronických komunikácií je verejným záujmom, majú podniky poskytujúce verejnú sieť pri vykonávaní týchto činností a striktnom dodržaní príslušných ustanovení Ústavy Slovenskej republiky (Čl. 20 ods. 4 – obmedzenie vlastníckeho práva) a Občianskeho zákonníka (§ 151n až 151p – vecné bremeno) oprávnenia a povinnosti k cudzím nehnuteľnostiam.

Navrhované ustanovenie ukladá podnikom, ktoré majú oprávnenie k cudzím nehnuteľnostiam a majiteľom vnútorných rozvodov vedení stavieb a priestorov, v ktorých podnik poskytuje verejné elektronické komunikačné služby povinnosť spoločne využívať rozvody vo vnútri budov, aby budovanie novej siete alebo rozšírenie siete bolo spravodlivé, efektívne a šetrné k životnému prostrediu a nezávislé od akejkoľvek povinnosti podniku s významným vplyvom na trhu poskytovať prístup k svojej elektronickej komunikačnej sieti.

Lepšie spoločné používanie zariadení môže významne zlepšiť hospodársku súťaž a podnikom znížiť celkové finančné a environmentálne náklady na rozmiestnenie infraštruktúry elektronických komunikácií, najmä nových prístupových sietí.

Je potrebné zdôrazniť, že pre správne naplnenie litery zákona a následne výkonu núteného obmedzenia vlastníckeho práva v tomto prípade, musia byť splnené všetky podmienky ustanovené v § 66 zákona o elektronických komunikáciách týkajúce sa práv a povinností k cudzím nehnuteľnostiam. To, či boli splnené podmienky, napr. povinnosť vopred informovať vlastníka nehnuteľnosti o zriadení líniovej stavby, či už v 15-dňovej zákonnej lehote, prípadne bezodkladne, je otázkou dôkazov, s ktorými sa bude musieť vysporiadať príslušný súd.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že právna úprava práv a povinností k cudzím nehnuteľnostiam nie je v právnom poriadku Slovenskej republiky ojedinelá. Podobná právna úprava už v našom právnom poriadku existuje. S väčšími alebo menšími rozdielmi sú práva a povinnosti k cudzím nehnuteľnostiam upravené napríklad zákonom č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o energetike“) alebo zákonom č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“).

Právna úprava práv a povinností držiteľa povolenia podľa § 11 zákona o energetike ustanovuje, obdobne ako je upravené zákonom o elektronických komunikáciách, jednoročnú objektívnu prekluzívnu lehotu (okrem šesťmesačnej subjektívnej lehoty) na uplatnenie si primeranej jednorazovej náhrady zodpovedajúcej miere obmedzenia obvyklého užívania pozemku. Obdobne tiež § 10 zákona o tepelnej energetike upravuje, jednoročnú objektívnu prekluzívnu lehotu (okrem šesťmesačnej subjektívnej lehoty) na uplatnenie si primeranej jednorazovej náhrady zodpovedajúcej miere obmedzenia obvyklého užívania pozemku. Zákon o energetike a aj zákon o tepelnej energetike pritom vylučujú uplatnenie si nároku na primeranú náhradu za obmedzenie v obvyklom užívaní nehnuteľnosti kumulatívne s nárokom na jednorazovú primeranú náhradu za zriadenie vecného bremena alebo s nárokom na jednorazovú primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníka pozemku v užívaní pozemku v ochrannom pásme.

Rovnako ako zákon o elektronických komunikáciách, aj zákon o energetike a zákon o tepelnej energetike, podmieňujú nárok na jednorazovú primeranú náhradu za nútené

obmedzenie užívania nehnuteľnosti tým, že je vlastník nehnuteľnosti obmedzený pri obvyklom užívaní nehnuteľnosti.

Je na Ústavnom súde Slovenskej republiky, aby v súvislosti s podaným návrhom posúdil ústavnosť napadnutých ustanovení a vydal vo veci rozhodnutie.»

Vláda v zastúpení Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky prípisom č. 44638/2015/21 zo 17. augusta 2015 zaslala ústavnému súdu svoje stanovisko, v ktorom navrhla, aby ústavný súd návrhu nevyhovel, a vyjadrila súhlas s upustením od verejného pojednávania. Vo svojom stanovisku ďalej uviedla:

«Elektronické komunikácie sa spolupodieľajú na vytváraní viac ako 5 % hrubého domáceho produktu Európskej únie. Využitie elektronických komunikačných služieb je každodennou rutinnou záležitosťou inštitúcií verejnej správy, podnikateľských subjektov ako aj širokej verejnosti. Vyspelá infraštruktúra elektronických komunikácií vrátane širokopásmového prístupu do internetu je podobne ako diaľnice, železnice alebo energetická rozvodná sieť súčasťou základnej infraštruktúry štátu. Táto infraštruktúra je základným prostriedkom na získavanie informácií, audiovizuálneho obsahu, ako aj nástrojom, ktorý prispieva k rozvoju elektronizácie verejných služieb.

Významným predpokladom rozvoja sektora elektronických komunikácií bola liberalizácia telekomunikačného sektora. Základným kameňom liberalizácie telekomunikačného trhu v podmienkach Slovenskej republiky bol zákon č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon o telekomunikáciách“). Tento zákon vytvoril podmienky pre vstup nových subjektov do sektora telekomunikácií, čím sa prakticky ukončil monopol Slovenských telekomunikácií. Jedným z významných predpokladov liberalizácie bolo stanovenie pravidiel pre budovanie nových sietí. Zákon o telekomunikáciách v § 46 stanovil oprávnenia a povinnosti k cudzím nehnuteľnostiam. Jedným zo zavedených pravidiel bolo aj stanovenie lehoty, počas ktorej si mohol vlastník nehnuteľnosti uplatniť právo na primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti spôsobené v dôsledku výkonu práv prevádzkovateľa telekomunikačného zariadenia a verejnej telekomunikačnej siete. Táto lehota bola zákonom o telekomunikáciách stanovená na jeden rok odo dňa vzniku núteného obmedzenia užívania nehnuteľnosti. Takto stanovená lehota vychádzala jednak z charakteru stavieb elektronických komunikačných sietí

(telekomunikačných sietí), ktoré sú líniovými stavbami, a teda ich výstavba prebieha súčasne na pozemkoch viacerých vlastníkov, a mala tiež za cieľ obmedziť špekulatívne konanie vlastníkov pozemkov v prípade absencie lehoty na uplatnenie práva na primeranú náhradu, napríklad v prípade preklasifikovania pozemku z ornej pôdy na stavebný pozemok.

Pôvodné ustanovenia zákona o telekomunikáciách týkajúce sa práv a povinností k cudzím nehnuteľnostiam boli v takmer nezmenenej podobe premietnuté aj do zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov účinného do 31. 10. 2011 a zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov. Tieto ustanovenia majú aj v dnešnej dobe mimoriadny význam z hľadiska budovania nových a modernizácie existujúcich elektronických komunikačných sietí v záujme naplnenia cieľov stanovených na úrovni Európskej únie a premietnutých do strategických dokumentov schválených vládou Slovenskej republiky v oblasti kvality a dostupnosti elektronických komunikačných služieb.

Zákon č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“) v § 66 ods. 5 stanovuje ročnú prekluzívnu lehotu na uplatnenie nároku na jednorazovú primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti, pričom táto lehota začína plynúť dňom vzniku núteného obmedzenia užívania nehnuteľnosti. Podľa § 66 ods. 3 druhej vety zákona o elektronických komunikáciách je podnik o začatí výkonu práva povinný upovedomiť vlastníka alebo užívateľa dotknutej nehnuteľnosti najmenej 15 dní vopred. Výkonom práva sa podľa § 66 ods. 1 písm. b) rozumie vstup v súvislosti so zriaďovaním, prevádzkovaním, opravami a údržbou vedení na cudziu nehnuteľnosť.

Zákon o elektronických komunikáciách teda dáva vlastníkovi nehnuteľnosti dostatočný časový priestor na uplatnenie si nároku na jednorazovú náhradu, pričom takáto právna úprava nie je v právnom poriadku Slovenskej republiky ojedinelá. Pri stanovení prekluzívnej lehoty zákonodarca vychádzal z nasledujúcich predpokladov:

- budovanie a modernizácia elektronických komunikačných sietí je jeden z kľúčových predpokladov hospodárskeho a kultúrneho rozvoja spoločnosti založenej na moderných technológiách,*

- podnik má podľa § 66 ods. 3 druhej vety zákona o elektronických komunikáciách povinnosť najmenej 15 dní vopred upovedomiť vlastníka alebo užívateľa dotknutej nehnuteľnosti o začatí výkonu práva,

- nesplnenie povinnosti podľa § 66 ods. 3 druhej vety je podľa § 73 ods. 1 písm. d) zákona o elektronických komunikáciách sankcionovateľné pokutou do výšky 150 000 eur,

- právo na jednorazovú primeranú úhradu je možné uplatniť, ak je vlastník obmedzený v obvyklom užívaní nehnuteľnosti.

Kombinácia vyššie uvedených štyroch predpokladov poskytuje podľa nášho názoru vlastníkovi alebo užívateľovi dotknutej nehnuteľnosti dostatočnú právnu ochranu jeho vlastníctva v súlade s čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky. Podnik je v prvom rade povinný zo zákona vlastníka alebo užívateľa nehnuteľnosti v dostatočnom predstihu (lehota nesmie byť kratšia ako 15 dní pred začatím výkonu práva) informovať o tom, že na danej nehnuteľnosti bude realizovať činnosti podľa § 66 ods. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikáciách, v rámci ktorých bude vstupovať na danú nehnuteľnosť. Táto povinnosť je uložená všetkým podnikom bez výnimky a jej nesplnenie je podľa § 73 ods. 1 písm. d) zákona o elektronických komunikáciách sankcionovateľné až do výšky 150 000 eur. Uvedená výška pokuty je podľa nášho názoru dostatočne odradzujúca na to, aby si podnik splnil povinnosť informovať vlastníka alebo užívateľa nehnuteľnosti o začatí výkonu práva. Je potrebné tiež zdôrazniť, že vzhľadom na charakter výstavby líniových stavieb, ktorých výstavba sa realizuje súčasne alebo postupne na pozemkoch viacerých vlastníkov, je takáto sankcia uplatniteľná v každom individuálnom prípade, kedy podnik nesplní povinnosť podľa § 66 ods. 3 druhej vety zákona o elektronických komunikáciách.

Ak by však podnik nerešpektoval informačnú povinnosť podľa § 66 ods. 3 druhej vety zákona o elektronických komunikáciách, a to ani napriek hroziacej sankcii a obmedzil by vlastníka v obvyklom užívaní nehnuteľnosti, vznikla by zodpovednosť podniku za škodu podľa všeobecnej právnej úpravy o náhrade škody. Ak by podnik porušením informačnej povinnosti spôsobil, že vlastník nehnuteľnosti si nebude môcť včas uplatniť nárok na náhradu, došlo by z pohľadu vlastníka k majetkovej ujme, za ktorú by podnik zodpovedal v rámci zodpovednosti za spôsobenú škodu. To znamená, že ak by si vlastník v dôsledku uplynutia jednoročnej prekluzívnej lehoty nemohol uplatniť jednorazovú náhradu podľa § 66 ods. 5 zákona o elektronických komunikáciách, môže využiť inštitút náhrady škody.

Navyše, nárok na náhradu škody podľa ustanovení Občianskeho zákonníka neprekluduje, ale sa len premlčuje, a aj to v značne dlhších lehotách (tri roky pri neúmyselnom porušení povinnosti a 10 rokov pri úmyselnom porušení povinnosti).

V súvislosti s obmedzením v obvyklom užívaní nehnuteľnosti zákon o elektronických komunikáciách nešpecifikuje, že ide o obmedzenie užívania nehnuteľnosti v takej podobe, v akej bola táto nehnuteľnosť užívaná v čase zriadenia siete. Predmetné ustanovenie zákona teda v žiadnom prípade nie je v rozpore Ústavou Slovenskej republiky, pretože obvyklým užívaním je možné chápať akékoľvek užívanie danej nehnuteľnosti, ktoré je v súlade s platným právnym poriadkom v čase vzniku obmedzenia. Podľa nášho názoru je teda možné požadovať kompenzáciu takmer vždy. Výnimkou by mohli byť situácie, kedy by podnik zriadil elektronickú komunikačnú sieť v ochrannom pásme už existujúcej inej líniovej stavby nachádzajúcej sa na danom pozemku.»

Ústavný súd prípisom z 22. novembra 2016 (doručeným navrhovateľovi 23. novembra 2016) požiadal navrhovateľa, aby sa do 2. decembra 2016 v prípade, ak to považuje za potrebné, vyjadril k stanoviskám národnej rady a vlády, a súčasne aby oznámil, či trvá na tom, aby sa v jeho veci konalo verejné pojednávanie.

Okresný súd prípisom č. 1 SprV/565/2016 z 29. novembra 2016 doručeným ústavnému súdu 5. decembra 2016 oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania.

V nadväznosti na vyjadrenie účastníkov konania ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Platná právna úprava

Ústava Slovenskej republiky

Článok 20

(1) Každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

(2) Zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok okrem majetku uvedeného v čl. 4 tejto ústavy, nevyhnutný na zabezpečovanie potrieb spoločnosti, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu, môže byť iba vo vlastníctve štátu, obce alebo určených právnických osôb. Zákon tiež môže ustanoviť, že určité veci môžu byť iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike.

(3) Vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

(4) Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

(5) Iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

Zákon o elektronických komunikáciách

§ 66

Práva a povinnosti k cudzím nehnuteľnostiam

(1) Podnik môže v nevyhnutnom rozsahu a ak je to vo verejnom záujme

a) zriaďovať a prevádzkovať verejné siete a stavať ich vedenia na cudzej nehnuteľnosti,

b) vstupovať v súvislosti so zriaďovaním, prevádzkovaním, opravami a údržbou vedení na cudziu nehnuteľnosť,

c) vykonávať nevyhnutné úpravy pôdy a jej porastu, najmä odstraňovať a okliesňovať stromy a iné porasty ohrozujúce bezpečnosť a spoľahlivosť vedenia, ak to po predchádzajúcej výzve neurobil vlastník alebo užívateľ pozemku.

(2) Povinnosti zodpovedajúce oprávneniam podľa odseku 1 písm. a) sú vecnými bremenami viaznucimi na dotknutých nehnuteľnostiach. Návrh na vykonanie záznamu do katastra nehnuteľností podá podnik.

(3) Podnik, ktorý poskytuje verejnú sieť, je povinný pri výkone práv podľa odseku 1 počínať si tak, aby nespôsobil škodu na nehnuteľnostiach alebo porastoch, a ak sa jej nedá vyhnúť, aby ju obmedzil na najmenšiu možnú mieru. O začatí výkonu práva je povinný upovedomiť vlastníka alebo užívateľa dotknutej nehnuteľnosti najmenej 15 dní vopred. Z dôvodu havárie, výkonu práv podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb alebo poruchy na vedení môže podnik vstúpiť na cudziu nehnuteľnosť aj bez predchádzajúceho upovedomenia; v takom prípade upovedomí vlastníka alebo užívateľa bezodkladne.

(4) Po skončení nevyhnutných prác je podnik povinný uviesť nehnuteľnosti do predošlého stavu, a ak to nie je možné vzhľadom na povahu vykonaných prác, do stavu zodpovedajúceho predchádzajúcemu účelu alebo využívaniu nehnuteľnosti. Ak to nie je možné alebo ak je výsledný stav nehnuteľnosti horší ako jej pôvodný stav alebo ak vznikla škoda na porastoch, je povinný vyplatiť vlastníkovi nehnuteľnosti jednorazovú primeranú náhradu zodpovedajúcu miere obmedzenia využívania nehnuteľnosti. Nárok na jednorazovú náhradu si musí vlastník nehnuteľnosti uplatniť v príslušnom podniku do jedného roka odo dňa vzniku núteného obmedzenia užívania nehnuteľnosti, inak toto právo zaniká. Ak sa podnik a vlastník nehnuteľnosti na výške primeranej náhrady nedohodnú, každý z nich môže podať súdu návrh na rozhodnutie do šiestich mesiacov odo dňa uplatnenia si nároku v príslušnom podniku.

(5) Ak je vlastník alebo užívateľ nehnuteľnosti v dôsledku výkonu práv podniku podľa odseku 1 obmedzený v obvyklom užívaní nehnuteľnosti, má právo na jednorazovú primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti. Nárok na jednorazovú náhradu si musí vlastník nehnuteľnosti uplatniť v príslušnom podniku do jedného roka odo dňa vzniku núteného obmedzenia užívania nehnuteľnosti, inak toto právo zaniká. Ak sa podnik a vlastník nehnuteľnosti na výške primeranej náhrady nedohodnú, je každý z nich oprávnený podať súdu návrh na rozhodnutie do šiestich mesiacov odo dňa uplatnenia si nároku v príslušnom podniku.

(6) Dokladom potrebným na územné konanie a na stavebné konanie je vyjadrenie dotknutých podnikov o existencii podzemných alebo nadzemných vedení, rádiových trás v mieste stavby a o možnosti rušenia rádiového prenosu.

(7) Do projektu stavby sa musí zakresliť priebeh všetkých vedení v mieste stavby. Za splnenie tejto povinnosti zodpovedá projektant.

(8) Podnik je povinný viesť evidenciu o vedeniach a na požiadanie do 15 dní poskytnúť vyjadrenie a ďalšie potrebné údaje na splnenie povinnosti podľa odseku 6.

(9) Vydávanie územných rozhodnutí na umiestnenie vedení alebo stavebných povolení na vedenia orgánmi verejnej správy nesmie byť v konflikte záujmov, ak tieto orgány vykonávajú aj činnosti súvisiace s vlastníctvom alebo prevádzkovaním verejných sietí alebo verejných služieb alebo sú vlastníkom dotknutých nehnuteľností.

(10) Preložkou vedenia je premiestnenie niektorých jeho prvkov alebo zmena jeho trasy. Preložkou vedenia sa rozumie aj vybudovanie nového vedenia, ktoré funkčne nahradí pôvodné vedenie. Preložku vedenia, ktorú nevyvolal vlastník alebo prevádzkovateľ dotknutého vedenia, možno vykonať len po dohode a za podmienok dohodnutých s podnikom. Náklady takejto preložky uhrádza osoba, ktorá potrebu preložky vyvolala, ak sa nedohodlo inak. Ak zároveň dôjde k modernizácii vedenia, náklady na modernizáciu uhrádza podnik, ak sa nedohodlo inak.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, a poukázala na to vo svojom vyjadrení aj národná rada, že *«právna úprava práv a povinností k cudzím nehnuteľnostiam nie je v právnom poriadku Slovenskej republiky ojedinelá. Podobná právna úprava už v našom právnom poriadku existuje. S väčšími alebo menšími rozdielmi sú práva a povinnosti k cudzím nehnuteľnostiam upravené napríklad zákonom č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o energetike“) alebo zákonom č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“).*

Právna úprava práv a povinností držiteľa povolenia podľa § 11 zákona o energetike ustanovuje, obdobne ako je upravené zákonom o elektronických komunikáciách, jednoročnú objektívnu prekluzívnu lehotu (okrem šesťmesačnej subjektívnej lehoty) na uplatnenie si primeranej jednorazovej náhrady zodpovedajúcej miere obmedzenia obvyklého užívania

pozemku. Obdobne tiež § 10 zákona o tepelnej energetike upravuje, jednoročnú objektívnu prekluzívnu lehotu (okrem šesťmesačnej subjektívnej lehoty) na uplatnenie si primeranej jednorazovej náhrady zodpovedajúcej miere obmedzenia obvyklého užívania pozemku. Zákon o energetike a aj zákon o tepelnej energetike pritom vylučujú uplatnenie si nároku na primeranú náhradu za obmedzenie v obvyklom užívaní nehnuteľnosti kumulatívne s nárokom na jednorazovú primeranú náhradu za zriadenie vecného bremena alebo s nárokom na jednorazovú primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníka pozemku v užívaní pozemku v ochrannom pásme.

Rovnako ako zákon o elektronických komunikáciách (tento zrušil zákon č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov s porovnateľnou právnou úpravou, pozn.), aj zákon o energetike (tento zrušil zákon č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s porovnateľnou právnou úpravou, pozn.) a zákon o tepelnej energetike (z roku 2004, pozn.), podmieňujú nárok na jednorazovú primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti tým, že je vlastník nehnuteľnosti obmedzený pri obvyklom užívaní nehnuteľnosti.».

Predmetom posúdenia ústavnosti porovnateľnej právnej úpravy ústavným súdom bol zákon č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov. Ústavný súd svojím nálezom č. k. PL. ÚS 42/2015-105 z 12. októbra 2016 (uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 293/2016 Z. z.) rozhodol, že «Ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, § 10 ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov v rozsahu, v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jedorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“, nie sú v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd», t. j. prijal všeobecne záväzný právny názor k ústavnosti len tej časti napadnutých ustanovení, ktorá sa týkala „primeranej jednorazovej náhrady“.

Keďže v ostatnom období sa ústavný súd podrobne zaoberal otázkami ochrany vlastníckeho práva vo veci sp. zn. PL. ÚS 42/2015, kde v náleze z 12. októbra 2016

podrobne analyzoval pramene medzinárodného práva, case-law Európskeho súdu pre ľudské práva (časť III.B odôvodnenia nálezu), ako aj ústavnú ochranu vlastníctva (časť IV. odôvodnenia nálezu), nemá dôvod odkloniť sa od tejto analýzy, a preto na ňu v súvislosti s posudzovaním súladu § 66 ods. 5 zákona o elektronických komunikáciách s čl. 20 ods. 4 ústavy v tomto náleze priamo odkazuje.

Sudkyňa spravodajkyňa navrhla, aby ústavný súd návrhu okresného súdu nevyhovel.

III.

Podľa čl. 131 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje v pléne vo veciach uvedených v čl. 125 ods. 1 písm. a). Plénum ústavného súdu sa uznáva nadpolovičnou väčšinou všetkých sudcov. Ak sa táto väčšina nedosiahne, návrh sa zamietne.

Podľa čl. 134 ods. 1 ústavy sa ústavný súd skladá z trinástich sudcov.

V zmysle čl. 140 ústavy v spojení s ustanovením § 4 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavný súd spôsobilý v pléne konať a uznávať sa, ak je na rokovaní a rozhodovaní prítomných aspoň sedem sudcov.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd je spôsobilý v pléne konať a uznávať sa, ak je na rokovaní a rozhodovaní prítomných aspoň sedem sudcov.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o ústavnom súde plénum ústavného súdu sa uznáva nadpolovičnou väčšinou všetkých sudcov. Ak sa táto väčšina nedosiahne, návrh sa zamietne.

V danom prípade na rokovaní a rozhodovaní pléna ústavného súdu boli prítomní desiati sudcovia. Za návrh malo hlasovať minimálne 7 sudcov, inak je potrebné považovať návrh za zamietnutý. Na tomto rokovaní pléna sudkyňa spravodajkyňa oboznámila prítomných s obsahom návrhu a s okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie pléna ústavného súdu.

Pri hlasovaní o návrhu sudkyne spravodajkyne nebola dosiahnutá nadpolovičná väčšina hlasov všetkých sudcov.

Vzhľadom na uvedené bol návrh podľa čl. 131 ods. 1 druhej a tretej vety ústavy a § 4 ods. 3 zákona o ústavnom súde zamietnutý z procesných dôvodov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené o výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2017